

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΑΣΠΡΙΣΜΑ*

Μπαρμπα-Παναγιώτης ὁ Στρούγκας εἶναι σαμαρᾶς, συνάδελφος νὰ ποῦμε μὲ τὸν Ἀηδονόπουλο, ποῦ εἶναι στὴν Ἀθήνα. Ὅπως ἐκεῖνος φτιάνει σαμάρια γιὰ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους, ἔτσι κ' ἐδῶ ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης φτιάνει σαμάρια γιὰ χοντρικὰ ζᾶ. Κ' ἡ πελατεία του δὲν εἶναι μικρότερη, γιὰτι ὅπως ὁ Ἀηδονόπουλος στρώνει καλὰ τὰ φορέματα ἀπάνω στὴ βράχι τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι στρώνει εὐμορφα καὶ ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης τὰ σαμάρια ἀπάνω στὴ βράχι τῶν γαιῖθάρων καὶ τῶν ἀλόγων. Ἐξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι του, στὴν αὐλὴ, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο μιᾶς μουριάς, κάθεται τὸ καλοκαίρι (ποῦ εἶναι μάλιστα καὶ ἡ περισσότερες δουλειές), μὲ τὰ σύνεργά του γύρω, καὶ πελεκάει παῖδες, κόβει τομάρια καὶ φτιάνει βάτες μὲ φαθὶ γιὰ τὰ σαμάρια. Ἄμα δὲν ἔχει παραγγελίες φτιάνει ἔτοιμα σαμάρια, σὺν τῷ Βαρδιτσιώτῃ νὰ ποῦμε, ποῦ φτιάνει ἔτοιμες φορεσιές. Μὰ τὰ ἔτοιμα σαμάρια εἶναι πρὸςτυχότερα· δὲν κάνουν γιὰ πρωτόστρωτα μουλάρια ἢ ἄλογα παρὰ μόνον γιὰ παληογαῖδουρα. Μπροστὰ ἀπ' τὴν αὐλὴ περνάει ὁ δρόμος καὶ ὅποιος ἔχει νὰ παραγγεῖλη σαμάρια, κοντοστέκεται μὲ τὸ ζῶ' του στὴν αὐλὴ:

- Γεῖά σου, μπαρμπα-Παναγιώτη.
- Καλῶς τὸ μουστερῆ.
- Ἦθελα νὰ μοῦ φτιάσης ἓνα σαμάρια.
- Ἀμέσως, μετὰ χαρᾶς σας.

Καὶ σηκώνεται ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης καὶ παίρνει μέτρο τάχα-τες ἀπ' τὴ βράχι τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τὸ μόνο ἀστεῖο ποῦ ξέρει στὴ ζωὴ του καὶ ξεκαρδίζεται ἔς τὰ γέλια περισσότερο αὐτὸς παρὰ οἱ ἄλλοι.

- Πόσα θὰ τὸ πλερώσω, μπαρμπα-Παναγιώτη;

* ΣΗΜ. Αἱ παρατιθέμεναι γελοιογραφαίαι ἐπιλοτεχνήθησαν παρὰ τοῦ μικροῦ εὐφυστάτου συνεργάτου τοῦ Ἡμερολογίου κ. Γ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδου, γνωστοῦ ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ διὰ τὴν χάριν τῆς γελοιογραφικῆς του γραφίδος.

—“Όσο θέλεις, ρέ παιδί! δέν μαλώνουμε.

—Θά σοῦ δώσω ἓνα πεντάρι.

—Πέντε, πέντε! δέν τὰ χαλάμε!

Καί ἔτσι κλείν' ἡ συμφωνία. Καί τρεῖς ὄμως δραχμές ἀν τοῦ δώση κανεῖς, τό φτιάνει τό σαμάρι, γιὰτί ποτέ δέν φιλονεικᾷ γιὰ τήν

... καί παίρνει μέτρο τάχατες ἀπό τή ῥάχι τοῦ ἀνθρώπου.

τοῦ δώσουν τίποτε, πάλιν δέν μαλώνει. Μάλιστα ντρέπεται νά τοὺς ἰδῇ ἐκείνους ποῦ τοῦ ἔχουν φάγη λεπτά. Ὡς τώρα στό δικαστήριο δέν εἶχε πάη οὔτε γιὰ μάρτυρας.

* * *

Ἦτον 20 Φεβρουαρίου κ' εἶχαμε βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ἡ ψηφοφορία ἐγένετο μέσα στήν Ἐκκλησιά, ποῦ ἦταν στημένες ἡ κάλπες. Ἐπειδὴ λοιπὸν δέν εἶχε λειτουργία τήν Κυριακὴ ἐκείνη, ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης ἐκάθησε σπίτι του, στό προσήλιο, ὡς τό μεσημέρι, ἔφαγε καί κατέβη κάτω στήν Ἐκκλησιά γιὰ γούστο καί νά ψηφίση.

Ἐξω στήν αὐλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν στημένες δυὸ μεγάλες μπαράγκες, ἡ μία τοῦ ἐνὸς συνδυασμοῦ καί ἡ ἄλλη τοῦ ἄλλου. Ὅπως ἦτον ἡ μία, ἔτσι ἀκριβῶς ἦτο καί ἡ ἄλλη ὅπως καί οἱ ὑποψήφιοι τῶν συνδυασμῶν ἦσαν ἀπὸ ἓνα πανὶ ὄλοι κομμένοι. Οἱ ὑποψήφιοι εἶχαν χαρίση γιὰ τὰ παιδιά, ἀπὸ ἓνα μεγάλο βαρέλι κρασί, τό ὁποῖον ἐγέμιζε ἀδιάκοπα τήν κοιλιὰ τῶν ψηφοφόρων καί ἀδειάζε τό μυαλό τους. Ἐπίσης στήν κάθε μπαράγκα ἦτο καί ἀπὸ μιὰ ζυγιά νταούλια, πληρωμένα κι' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους, γιὰ νά χορεύουν τὰ παιδιά. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθασεν ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης, ὁ χορὸς ἦτον στή βράσι του. Ἐτραβήχθη παράμερα μὲ ἄλλους δυὸ τρεῖς γέρους κ' ἐκαμάρωναν τὰ παιδιά ποῦ χόρευαν. Στὴν μιὰ παράγκα μπροστὰ ἐχόρευεν ὁ Γιάννης ὁ Φούσκας, τό πρῶτο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, ὁ πρῶτος γλεντζές, ὁ πρῶτος χορευταρᾶς. Ἐκτυποῦσε τὴν παλάμη του κάτω στὴ γῆ, πηδοῦσε στὸν ἀέρα ὄσαν τσακάλι καί πρὶν ἀκόμα πατήση στό χῶμα, ἐξέπαιρνε μὲ τό χέρι

τιμὴ. Ἄμα τελειώση τό σαμάρι, ἔρχεται ὁ μουστερῆς μὲ ξύστρωτο ζῶ καί τό παίρνει.

— Μπάρμπα-Παναγιώτη, δέν ἔχω τώρα παράδες. Τὸν Αὐγούστο θά σοῦ τὰ δώσω, ποῦ θά πουλήσω τὴ σταφίδα.

— Καλά, ρέ παιδί, δέν μαλώνουμε.

Ἄχι μόνον δέν μαλώνει ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης ἀν φτιάνη σαμάρια βερσεσέ, μὰ καί τὸν Αὐγούστο νά μὴ

του λεβέντικα τῆς φούντες τῶν τσαρουχιῶν του, ἐστρηφογύριζε ἐπάνω στῆς μύτες των σάν σβοῦρα, ἐλύγιζε τὸ κορμί του, ἐτσάκιζε τὴ μέση, ἐγονάτιζεν, ξαναπηδοῦσε καὶ κάθε ἄλλο ἔκανε παρὰ νὰ χορεύῃ. Ἐχασκαν γύρω ὅλοι οἱ χωριάτες καὶ σὲ κάθε πῆδημα τοῦ Φούσκα, σὲ κάθε τσαλίμι ἐφώναζαν ὅλοι:— Μωρέ, μπράβο! Ὁ Φούσκας, ὅσο τ' ἄκουγε, τόσο φούσκωνε, τόσο περισσότερα τσακίσματα καὶ τσαλίμια ἔκανε, ἰδρωκοπημένος, λαχανιασμένος, κίτρινος ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὸν κόπο. Ὁ νταβουλιέρης, ἕνας γύφτος θεόρατος, γιὰ νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃ περισσότερο, τὸν συνώδευε γύρω-γύρω στὸ χορὸ καὶ πηδοῦσε καὶ αὐτὸς κάποτε καὶ κτυποῦσε ἄν δαιμονισμένος τὸ νταοῦλι.

Ὁ Φούσκας ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του, μέσα στὴ βράσι τοῦ κρασιοῦ καὶ τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν μυαλῶν του, βγάξει ἀπ' τὸ σιλάχι του, σάν παλληκάρι ποῦταν, τὸ μπιστόλι καὶ τραβάει μιά στὸν ἄερα. Δὲν ἐπρόφτασεν ὅμως νὰ τὸ ξαναβάλῃ στὴ θέσι του, κι' ἀμέσως ἕνας εὔζωνος τοῦ πιάνει τὸ χέρι καὶ τοῦ παίρνει τὸ μπιστόλι. Στὴ στιγμὴ ἐπάγωσαν ὅλα. Ὁ Φούσκας ἔμεινε μὲ τὸ ἕνα πόδι σηκωμένο καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό· ὁ νταβουλιέρης, μάρμαρο· τὸ παιδί ποῦ κερνοῦσε τοὺς ψηφοφόρους μὲς τὴ μέση τοῦ χοροῦ μὲ τὸ δίσκο στὰ χέρια. Κανείς δὲν μιλοῦσε, δὲν ἔδωγαζε ἄχνη. Ὅλοι ἐπερίμεναν δίχως ἄλλο πῶς ὁ Φούσκας θὰ δείρῃ, θὰ ξεκοιλιάσῃ, θὰ σκοτώσῃ! Μὰ ὁ Φούσκας κατακίτρινος, θὲς ἀπ' τὸ φόβο του, θὲς ἀπ' τὸ θυμὸ του, ἐστέκετο ἀκίνητος μὲς τὴ μέση τῆς μπαράγκας ἀκίνητος καὶ ἀλαλόφωνος. Ἐπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῇ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη προσβολή. Ἄκουε ἐκεῖ! Νὰ τοῦ πάρῃ ὁ εὔζωνος τὸ μπιστόλι! Τί μεγαλιέτερο βεζιλίκι ἀπ' αὐτό; Καὶ τί μπιστόλι; Ἀθηναϊκό. Τὸ εἶχεν ἀγοράσῃ στὴν Ἀθήνα, ὅταν ἦτανε στρατιώτης, δέκα δραχμὰς στὸ δημοπρατήριον. Ἄμ' καλλίτερα νὰ τὸν τακῶνετο στὸ χωριό! Τὸ σιλάχι θὰ ἔμεινε ἄδειο, τὸ μεταξωτὸ μαντήλι τοῦ ἦταν πλιά ἄχρηστο. Νὰ τὸ ξαναπάρῃ ὅμως ἀπὸ τὸν εὔζωνο, οὔτε τὸ ἐσκέπτετο. Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! Ἐως ἐκεῖ δὲν ἔφτανεν ἡ παλληκαριά του. Ἐπρεπε ὅμως κάτι νὰ κάνῃ, νὰ ξεσκιάσῃ, νὰ ξεθυμάνῃ. Ἐξαφνα, ἀποφασιστικός, μὲ μεγάλα βήματα, ἀγριεμένος, κινάει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν μπαράγκα. Ὅλοι παραμέρισαν νὰ περάσῃ ὁ Ἀχιλλέας ὁ γίγαντας τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι ἀνατρίχιασαν πῶς πάει πλιά ὁ εὔζωνος, ἐχάθη! Μὰ ὁ Φούσκας, πλιὸ γνωστικός ἀπ' ὄλους,

Ἐστρηφογύριζε τὸ κορμί του, ἐτσάκιζε τὴ μέση...

δὲν ἐξεθύμανε στὸν εὐζωνο. Τρέχει ἀμέσως καὶ πιάνεται στὸ χορὸ τῆς ἄλλης μπαράγκας. Ὁ Φούσκας ἀπεσκίρτησεν ἀπὸ τὸ κόμμα!!

* *

Ἐκεὶ πλέον τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀλαλαγμούς, μὲ ζητωκραυγὰς, μὲ κεράσματα, μὲ χειραφίαις καὶ μερικοὶ, πῶ μεθυσμένοι, μὲ φιλιὰ καὶ σφιγκταγκαλιάσματα. Στὴν μπαράγκα αὐτὴ ἀρχηγὸς ἦταν ἓνας σπουδασμένος, φοιτητῆς ἀπὸ δῶ καὶ δέκα - δεκαπέντε χρόνια. Ἐφαγε στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ τελευταῖο ἀμπέλι τοῦ πατέρα του καὶ τὸ τελευταῖο βῶδι. Καί, τὸ σπουδαιότερον, ἔφαγε καὶ τὸν καιρὸν τοῦ ἀδίκου. Καὶ ἀφοῦ χρόνια καὶ χρόνια ἐπηγαινοῆρχετο στὴν Ἀθήνα χωρὶς νὰ κάμνη τίποτε, καταστάλαξε πλιὰ στὸ χωριὸ καὶ κατεγίνετο στὴν πολιτικὴ, διὰ νὰ πετύχη καμμιά θέσι τελωνοσταθμάρχου τὸ ἐλάχιστο! Εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὰς ταραχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Ὀρεστείας καὶ εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς διαδηλώσεις τῶν Ἀθηναίων καὶ μόνον τὸ δίπλωμά του δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ λάβῃ. Αὐτὸς λοιπὸν τώρα, στολισμένος μὲ ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν ὑποψηφίων τοῦ κόμματος, φορτωμένος μὲ ἐλῆές, ὑπεδέχθη πρῶτος τὸ Φούσκα καὶ τὸν

ἔβαλε θριαμβευτικῶς πρῶτον νὰ σύρῃ τὸ χορὸ. Ἐκεὶ πλέον ὁ Φούσκας ἐδιπλασίασε τὰ τσαλίμια του, τὰ στρηφογυρίσματα, τὰ κτυπήματα, τῆς φωνῆς καὶ τῆς δόσεις τοῦ κρασιοῦ. Καὶ ὅταν πιά τὸ στῆθός του ἐφούσκωνεν ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἐπέταγε ψηλά-ψηλά τὴ σκούφλα του καὶ ἐφώναζε: «Ζήτω ἡ ἐλῆά!»

— Ζήτω ω ω! ὠρύντο ὅλοι μαζί οἱ ἄλλοι.

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!... κάτω οἱ δολοφόνοι!... ἐφώναζε καὶ ὁ φοιτητῆς. Καὶ ὅπως ἡ ἡχώ εἰς τοὺς βράχους ἐπαναλαμβάνει τοὺς λόγους μας, ἔτσι καὶ οἱ ἄλλοι ἐξελαρυγγίζοντο ἐπαναλαμβάνοντες τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ των.

... ἀμέσως ἓνας εὐζωνος τοῦ πιάνει τὸ χέρι καὶ τοῦ παίρνει τὸ πιστόλι.

Ἡ ἀποσκίρτησις ὁμῶς τοῦ Φούσκα ἔκαμε τρομερὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἄλλην μπαράγκαν. Ὅλα ἐπάγωσαν: ὁ χορὸς, τὰ τούμπανα, τὰ τραγούδια, ἡ φωνῆς, τὸ ἀλαλητό. Δὲν ἦταν δὲ καὶ μικρὸ πρᾶγμα, βρὲ ἀδελφέ, νὰ φύγῃ τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ χωριοῦ, ἡ ψυχὴ τῆς παρέας! Ἡ εἶδησις διέσχισε ἔσ' ἀν' ἀστραπὴ τὸν ἀέρα κ' ἔφθασε στ' αὐτιά τοῦ κύρ Μανώλη. Ὁ κύρ Μανώλης ἦτον ὑποψήφιος τῆς κυβερνήσεως, δηλαδὴ εἶχε τὴν ἐξουσία μὲ τὸ μέρος του. Τὴν ὥρα ποῦ ἔγεινε τὸ ἐπεισόδιον, αὐτὸς ἦτο μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἀπάνω στὴν κάλπη του καὶ ἐφάρευε ψήφους. Ἀμέσως ἐδῆλκεν ἔξω καὶ ἔτρεξε νὰ παρακαλέσῃ τὸν εὐζωνον λο-

χίαν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φρούραρχος τῆς περιοχῆς ἐκείνης, νὰ δώσῃ πίσω τὸ μπιστόλι. Ὁ λοχίας ἐτέντωσε τὸ σῶμά του, ἐπρόβαλε τὸ δεξί του πόδι ἔμπρός, ἔστρηψε τὸ μουστάκι, ὑψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν (ἢ φουῖντα τοῦ φεσιῦ τοῦ ἐτινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω) καὶ εἶπε:

— Τί λές, ὄρὲ κύρ 'πουψήφιου, κατασχιμένου ὄπλου διδ'ται οὐπίσου;

'Απηλπισμένος ὁ κύρ Μανώλης ἐστέκετο καὶ ἔβλεπε τὸ Φούσκα στὴν ἄλλη μπαράγκα. Ἐξάφνα σὲ ἓνα τσαλίμι τοῦ ὁ Φούσκας βλέπει τὸν κύρ Μανώλη. Σταματᾷ τὸ χορὸ καὶ τοῦ φωνάζει:

— Ἄμ τί νόμισες, κύρ Μανώλη! γιατί σὰς κάνουμε βουλευτάδες; γιὰ τὰ μαῦρα μάτια;

Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ περισσότερο, πετάει ψηλὰ τὴ σκούφια του καὶ μὲ ὄση φωνὴ καὶ ἂν εἶχεν φωνάζει:

— Ζήτω ἡ ἐληγάααά!!...

— Ζήτω ἡ ἐληγάααά!!... ἐπανελάβον τὰ παιδιὰ τῆς παρέας.

— Κάτω οἱ δολοφόνοι!... κάτω!... ἐπρόσθεσεν ὁ φοιτητής.

— Κάτω οἱ δολοφόνοι!... κάτω!... ἀπήντησε δυνατώτερον

ἢ ἡχώ.

'Αφοῦ πλέον ἀπέκαμεν ἀπ' τὸ χορὸ: «πᾶμε νὰ ψηφίσουμε τὰδρέφια!» λέει ὁ Φούσκας.

— Πᾶμε! ἀπήντησαν δέκα-δέκα πέντε ἀπὸ τὴν παρέα, καὶ ξεκίνησαν ὄλοι νὰ μποῦνε στὴν Ἐκκλησιᾶ. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς κατὰ τύχην ἔμπαινε κι' ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης γιὰ νὰ ψηφίσῃ. Μόλις ἔμπηκε μέσα καὶ ἔκαμε τὸ σταυρὸ του, ἤρχισαν ὄλοι τὰ γέλια. Τοὺς ἐφάνη παραξένο νὰ σταυροκοπιέται, ἀφοῦ ὄχι Ἐκκλησιᾶ, μὰ μηδὲ χάδρα ἐβραϊκή ἦταν ἐκεῖ μέσα! Ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης πῆγε νὰ ἀνασπαστῆ στὸ προσκυνητάρι. Μὰ οὔτε προσκυνητάρι οὔτε τίποτε ἦτον στὴ θέσι του. Ἐνας πυκνὸς καπνός, ὄχι ἀπὸ λιθάνι ἀλλ' ἀπὸ τὰ τσιγάρα ποῦ ἐκάπνιζαν ὄλοι, ἐθόλωνε τὴν ἀτμοσφαῖρα κι' ἀνέβαινε στὰ εἰκονίσματα, στὰ κανδήλια, στὸν θόλο τοῦ ναοῦ. Γύρω εἰς ἓνα τραπέζι ἔγραφαν πέντ' ἔξη κι' ἐπάνω 'κεῖ ἦσαν πιᾶτα γεμᾶτα ἀποφάγια, φλυτζάνια τοῦ καφέ μὲ ἀποτσιγάρα, μπουκάλες ἀπὸ κρασί, ποτήρια. Ἀπὸ κάτω δὲ ἀπ' τὸ τραπέζι ἓνα σκυλι ἐρροκάνιζε κατὶ ἀπομεινάρια ἀπὸ κόκκαλα. Ἄκους σκυλι μέσ' τὴν Ἐκκλησιᾶ! Μωρέ, χριστιανοὶ εἶν' αὐτοὶ ἢ θεομπαίκτης! Βρέ, τὰ σκυλιά! Ἄχ καὶ νὰ εἶχε τὴ μαγκοῦρα μαζί του ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης! Θὰ τὸ τσάκιζεν. Ἀλλὰ τὴ μαγκοῦρα τοῦ τὴν εἶχε πάρῃ ὁ εὐζωνος στὴν πόρτα. Ἀφοῦ τὸν ἔγραψαν εἰς ἓνα χαρτί, ἤλθε στὴν πρώτη κάληπν νὰ ψηφίσῃ.

— Ἀσβόλης Ἀθανάσιος! λέγει ὁ ἀντιπρόσωπος καὶ τοῦ βάζει τὸ σφαιρίδιον στὸ χέρι.

— Δός του καὶ αὐτοῦνου, μπαρμπα, ἓνα ψῆφο, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σου! εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ κακομοῖρης. Καὶ μὲ τέτοιον τρόπο παραποινιάρικο τὸ εἶπε, ποῦ ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης δὲν ἐδάσταξε καὶ τοῦδωκεν ἄσπρο.

— Βουτυράς Δημήτριος! είπε ο δεύτερος.

— Δικός μας άνθρωπος, μπαρμπα-Παναγιώτη, τί στέκεσαι και συλλογάζαι; Στο άσπρο, ντέ!

Πώς νά τοῦ χαλάση τὸ χατῆρι; "Άσπρο λοιπόν και αὐτοῦ. Τὸ ἴδιο ἔκαμε και στὸν τρίτο και στὸν τέταρτο και ἔτσι ὅλους τοὺς ἄσπρισεν ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης, γιὰ νά μὴ χολιάση κανένας. Αὐτὸς ἔφτιανε σαμάρια χάρισμα και ψῆφο δὲν θά ἔδινε, ποῦ δὲν τοῦ κόστιζε και τίποτε;

Ἐμπρός ἀπ' τὸν μπαρμπα-Παναγιώτη ἐψήφισε και ὁ Φούσκας, τρομερός και φοβερός. Ὅταν ἔφθασε στὴν κάληπ η τοῦ κύρ Μανώλη, ἐπῆρε τὸν ψῆφο στοῦ χέρι, τὸν ἐδάγκασε με λύσσα κ' ἐφώναξε: Πάρ' τον κατάστηθα στοῦ μαῦρο, κύρ Μανώλη, γιὰ τὸ μπιστόλι!...

"Άμα τελείωσε ἡ ψηφοφορία, ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης ἐβγήκεν ἀπὸ τὴ γυναικεία πόρτα τῆς Ἐκκλησιᾶς ἰδρωκοπημένος ἀπ' τὸ νταβατοῦρι ἐκεῖνο. Πάρα πέρα ἤρε δύο ἄλλους γέρους γείτονάς του, τὸ γέρο-Θύμιο και τὸν Ἀποστόλη.

— Ποιὸς ἐψήφισες, μπαρμπα-Παναγιώτη; τὸν ἠρώτησαν.

— Ὅλους τοὺς ἄσπρισα. "Άς πᾶν νά κουρεύονται! Τοὺς λυπήθηκα, βρέ ἀδελφέ! Δὸς μου ψῆφο ὁ ἓνας ἀπὸ 'δῶ, δὸς μου ψῆφο ὁ ἄλλος ἀπὸ 'κει. Τί νά κάνω; Τοὺς ἔδωκα κ' ἐγὼ ἄσπρο ὅλων κ' ἔτσι ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα. Ἄμ' ἔσεεις;

— Ἐγὼ, λέει ὁ γέρο-Θύμιο, ἔδωκα κάμποσα ἄσπρα και κάμποσα μαῦρα, μὰ σὲ ποιὸν ὅμως οὔτε θυμάμαι!..

— Κ' ἐγὼ, λέει ὁ Ἀποστόλης, ἔξη ἄσπρα ἔδωσα στοὺς πρώτους, γιὰτι ἔξη βουλευταὶ θά γίνουν, δὲν βγαίνουν ἑκατὸ. Ἄπ' τοὺς ἔξη και κάτω ὅλο μαῦρο!..

* * *

... Ζήτη τὸ κορδόνι!.. Ζήτη και τοῦ κύρ Μανώλη!..

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴ Δευτέρα, ἔμαθαν τὰ ἀποτελέσματα ὅλης τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ κύρ Μανώλης ἐπέτυχε με ὅλο τὸ συνδυασμό του. Οἱ φίλοι του, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ κρασί και ἀπὸ τὴ χαρὰ, κρατῶντας ὁ ἓνας τσοκάνι, ὁ ἄλλος τενεκέδες, ὁ ἄλλος χωνὶ ἔτρεχαν στοὺς δρόμους κ' ἐπερίπαιζαν τοὺς χαμένους.

— Γιούχα α α α!.. μούγγριζαν με ὅλη τους τὴ δύναμη, ἅμα ἔβλεπαν κανένα ἀπὸ τὸ χαμένο κόμμα.

Ὁ μπαρμπα-Παναγιώτης ἄφησε τὴ δουλειὰ και τὰ σαμάρια και κατέβη στὴν ἀγορὰ νά κάμη χάζι. Ἐκεῖ βλέπει τὸ Φούσκα ἀρχηγὸ τῆς διαδηλώσεως νά ξελαρυγγίζεται:

— Ζήτη τὸ κορδόνι! ζήτη και τοῦ κύρ Μανώλη, ζήτη ωωω!!!

— Βρέ Φούσκα, τοῦ λείει, σὺ τοῦ τὸν ἔδωκες δαγκωτὸ χθὲς καὶ
τώρα!...

— Τί λές, μπαρμπα-Παναγιώτη, τρελάθηκες; γιὰ ἓνα παληο-
μπίστολο θὰ φύγω ἀπ' τὸ κόμμα;

[Ἐκ Ξυλοκάστρου]

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Η ΜΗΤΕΡΑ

[Ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος
ζωγράφου δεσποινίδος Θαλείας Φλωρᾶ.]